

Wahyu Isa Almasih - Nomer Opat

Yesaya Opat Puluh

Jeff Pippenger

2023-10-23

Pesen tina Wahyu Yesus Kristus anu keur dibuka segelna ngawengku pangidentifikasian kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “truth,” anu, di antara hal-hal séjén, ngawakilan karakter Kristus salaku Alfa jeung Omega. Mimitina hiji hal anu ngawakilan ahir hiji hal nyarambat ka sakuliah Alkitab, jeung karakter Kristus dinyatakeun dina Alkitab, sabab Mantenna nyaéta Firman. Alfa jeung Omega téh unsur tina karakter Kristus anu ku Mantenna sorangan diidentifikasi, minangka bukti yén Mantenna téh Allah.

Yesaya pasal opat puluh nandaan awal hiji runtuyan carita nubuat anu nerus nepi ka ahir kitab Yesaya dina pasal genep puluh genep. Ieu dimimitian ku nangtukeun saha Panglipur anu diutus, anu ku Kristus dijangjikeun ka para murid pikeun ngalipur maranéhna ku ayana miang-Na; tapi datangna Panglipur éta manggihan kacumponan anu sampurna, sakumaha sakabéh nubuat kitu, dina poé-poé panungtungan. Pangidentifikasian ku Yesaya jeung ku Yesus ngeunaan datangna Panglipur éta nuduhkeun kana kuciwa gerakan nu saratus opat puluh opat rébu, anu kajadian dina 18 Juli 2020.

Nanging Kami nyaritakeun ka maraneh anu saéstuna; leuwih mangpaat pikeun maraneh lamun Kami indit: sabab lamun Kami henteu indit, Sang Panglipur moal datang ka maraneh; ari lamun Kami angkat, Mantenna ku Kami baris diutus ka maraneh. Jeung lamun Mantenna geus sumping, Mantenna bakal nandeskeun ka dunya hal dosa, hal kabeneran, jeung hal panghukuman. Yohanes 16:7, 8.

Kecap-kecap “dosa, kabeneran, jeung pangadilan” téh nyaéta anu ku Sang Panglipur bakal dipaké pikeun “ngabuktikeun kalepatan” ka dunya. Kecap anu ditarjamahkeun jadi “ngabuktikeun kalepatan” éta ngandung ogé harti ngayakinkeun. Tilu léngkah “dosa, kabeneran, jeung pangadilan” ngawakilan kecap Ibrani anu ditarjamahkeun jadi “bebeneran.” Kecap éta diwangun tina aksara kahiji, katilu welas, jeung panungtung dina alfabét Ibrani, sarta kecap éta ngagambarkeun yén Nu Nyipta sagala rupa téh nyaéta Nu Kahiji jeung Nu Panungtung, Alfa jeung Oméga. Nalika Sang Panglipur sumping ka saratus opat puluh opat rébu anu keur kuciwa, Anjeunna bakal ngayakinkeun maranéhna, tuluy dunya, yén Allah téh Alfa jeung Oméga.

Hiburkeun, hiburkeun umat Kami, saur Allah maranéh. Caritakeun ka Yerusalem kalawan kecap-kecap panglipur, sarta pekekeun ka dinya, yén mangsa perangna geus réngsé, yén kalepatanana geus dihampura; sabab manehna geus narima ti panangan PANGERAN ganjaran dua kali lipet ku sakabéh dosa-dosana. Aya sora nu ngagero di tanah gurun, “Sadiakeun jalan pikeun PANGERAN, luruskeun di padang keusik hiji jalan raya pikeun Allah urang. Unggal lebak bakal diangkat, sarta unggal gunung jeung pasir bakal direndahkeun; nu bengkok bakal dijadikeun lempeng, jeung tempat-tempat nu gararuntang jadi rata. Jeung kamulyaan PANGERAN bakal dinyatakeun, sarta sakumna manusa bakal ningalina babarengan; sabab

sungut PANGERAN anu geus ngandika éta.” Yesaya 40:1–5.

Ieu petikan teh keur ngaidentifikasi pagawean utusan Éliah anu pamungkas, anu geus dilambangkeun ku William Miller, anu geus dilambangkeun ku Yohanes Pembaptis, anu geus dilambangkeun ku Éliah, sarta anu ku Malakhi geus diidentifikasi minangka utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan perjangjian. Dina gerakan Éliah anu pamungkas, nalika Gusti ngutus Panglipur pikeun nguatkeun jalma-jalma anu geus kuciwa sarta keur ngadagoan Gusti dina mangsa panundaan, “kamulyaan PANGERAN bakal kaungkab, sarta sakabeh manusa bakal ningalina babarengan.” “Kamulyaan” PANGERAN téh nya éta tabiat-Na, sarta Wahyu Yesus Kristus téh mangrupa muka segel tina unsur tabiat-Na anu diwakilan minangka Alfa jeung Omega. Sanggeus bubuka lima ayat kahiji, “sora anu ngagero di padang gurun,” naros ka Allah, “Naon anu kudu ku abdi dijeritkeun?”

Sora éta ngandika, “Gorowok.” Jeung manehna ngawaler, “Naon anu kudu ku kuring digorowokkeun?” Sakabeh daging téh jukut, jeung sakabéh kaéndahanana téh lir kembang di tegalan. Jukut jadi garing, kembang layu, sabab napas PANGERAN niup kana éta; saéstuna umat téh jukut. Jukut jadi garing, kembang layu, tapi firman Allah urang bakal tetep salalawasna. Yesaya 40:6–8.

Pesen ngeunaan tabiat Kristus anu dilambangkeun minangka Alfa jeung Omega ditempatkeun dina perlambangan Islam. Dina Yehezkiel tilu puluh tujuh, lebak pinuh ku tulang-tulang paéh éta mula dihirupkeun heula, tuluy dihirupkeun ku pesen nubuat ngeunaan opat angin.

“Malaikat keur nyekel opat angin, anu dilambangkeun minangka kuda ambek nu hayang leupas tuluy ngagebrus ngalanglang beungeut sakuliah bumi, mawa karuksakan jeung pati dina jalurna.

“Naha urang rék saré di pisan pinggiring dunya langgeng? Naha urang rék tumpul, tiis, jeung paéh? Aduh, muga-muga di gereja-gereja urang aya Roh jeung napas Allah anu dihembuskeun ka umat-Na, supaya maranéhna nangtung dina sukuna sorangan jeung hirup. Urang kudu ningali yén jalanna sempit, jeung gapurana seseg. Tapi nalika urang ngalangkungan gapura anu seseg éta, kalalebarna teu aya watesna.” Manuscript Releases, volume 20, 217.

Kuda anu ambek dina nubuat Alkitab téh nyaéta Islam. Kuda anu ambek éta keur ditahan sangkan henteu ngalaksanakeun padamelan pangancuranna, sakumaha dilambangkeun ku ditahanna opat angin ku opat malaikat dina Wahyu tujuh. Maranéhna ditahan nepi ka saratus opat puluh opat rébu geus diségél.

Sarta sanggeus eta, kuring ningali opat malaikat nangtung dina opat juru bumi, nyekel opat angin bumi, supaya angin ulah niup ka bumi, atawa ka laut, atawa ka hiji tangkal ogé. Tuluy kuring ningali malaikat séjén naék ti wetan, mawa meterai Allah anu hirup; sarta anjeunna sasambat ku sora tarik ka opat malaikat anu dipaparin kawasa pikeun ngaruksak bumi jeung laut, pokna, Ulah ngaruksak bumi, atawa laut, atawa tatangkalan, nepi ka kami geus méré meterai ka para abdi Allah urang dina tarang maranéhna. Wahyu 7:1–3.

Nahan opat angin anu ditahan téh ngalambangkeun ditahanna Islam nepi ka panyegelan umat Allah réngsé. Dina Kitab Wahyu, Islam digambarkeun minangka tilu panompét panungtung tina tujuh panompét, sarta ogé minangka tilu cilaka.

Sarta kuring nenjo, sarta ngadéngé hiji malaikat ngalayang di tengah langit, bari nyarita ku sora tarik, Cilaka, cilaka, cilaka ka pangeusi bumi ku sabab sora-sora tarompét séjénna ti tilu malaikat anu can niup! Wahyu 8:13.

Sanggeus ngawanohkeun tilu tarompet panyakit cilaka, Yohanes ngajéntrékeun ciri-ciri Islam dina pasal salapan. Dina ayat opat pasal salapan dipasihkeun hiji parentah ka Islam, anu kacumponan dina sajarah Abubekr, pamingpin kahiji sanggeus Mohammed.

Sarta maranéhna diparéntah supaya ulah ngaruksak jukut di bumi, atawa naon baé nu héjo, atawa tangkal naon baé; iwal ngan jalma-jalma anu henteu miboga meterai Allah dina tarangna. Wahyu 9:4.

Uriah Smith, nétélakeun patalina Abubekr jeung ayat kaopat.

“Sanggeus pupusna Muhammad, anjeunna digentos dina kapamimpinan ku Abubekr, taun 632 M, anu, sanggeus hasil ngukuhkeun kakawasaan jeung pamaréntahanana, ngintunkeun hiji surat edaran ka kaom-kaom Arab, anu tina éta ieu di handap mangrupa cutikanana:

“Sabot marangan marhamusuon ni Jahowa, paboa ma hamu songon halak na marjuhut, unang mambalik tu pudi; alai unang ma haporseaonmuna i taronai marhite mudar ni boru-boru dohot dakdanak. Unang hancurhon hau kurma, jala unang tutu ongganghon ladang gandum. Unang ditabusi hau parbue, jala unang mangulahon hajahaton tu angka pinahan, i ma holan angka na pinamathonmuna laho panganon. Molo hamu mangaradoti sada padan manang sada pasal, tongtong ma hamu di dinas i, jala gabe ma hamu songon hata na pinaboamuna. Jala ditongatonga pardalananmuna, jumpang ma hamu angka partondion na mangolu marsihohot di biara-biara, jala na manjalo diri nasida laho marhobas tu Debata marhite dalan i; paboa ma nasida, jala unang dibunuh hamu nasida manang dirusakhon biara-biara nasida. Jala jumpang ma hamu rupa ni halak na asing, na mangolu di bagasan sinagoga ni Setan, na marsisirat uluna; ingot ma hamu laho mangapil tengkorak nasida, jala unang dibahen parasiroha tu nasida sahat ro nasida gabe halak Mohammedan manang mangalehon upeti.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 500.

Uriah Smith nuluykeun ku ngaidéntifikasi dua golongan jalma, anu kudu dibédakeun ku para prajurit Islam anu diutus ku Abubekr pikeun mawa perang ngalawan Roma. Hiji golongan ku anjeunna diidéntifikasi minangka para rahib Katolik, anu nyembah dina poé Minggu; ari golongan nu séjén nyaéta maranéhna anu nyembah dina poé katujuh. Islam ngan ukur meunang nyerang para panyembah panonpoé. Anu leuwih penting pikeun tinimbangan urang nyaéta yén jalma-jalma, boh nu ngajaga Minggu boh nu ngajaga Sabat, sacara simbolis digambarkeun minangka jukut, tatangkalan héjo, jeung tangkal. Opat angin dina pasal katujuh ditahan sangkan teu niup kana jukut nepi ka para nu ngajaga Sabat dimeteraian.

Utusan gerakan saratus opat puluh opat rébu naros ka Allah, “Naon anu kudu ku kami disaurkeun?” Ka anjeunna dipapatahan yén pesenana kudu yén Firman Allah tetep pageuh

salalanggengna, sarta pesen éta kudu ditempatkeun dina kontéks angin anu niup ka jukut. Nalika Panglipur diutus ka saratus opat puluh opat rébu anu geus kuciwa ku ramalan anu gagal ngeunaan Islam, sarta anu satuluyna ngakuan yén maranéhna aya dina mangsa ngadagoan dina pasemon sapuluh parawan, mangka maranéhna dibéjaan ku Panglipur yén pesen anu kudu dipidangkeun ku maranéhna nyaéta pesen ngeunaan peran Islam dina nubuat Alkitab. Datangna Panglipur, dina sajarah mangsa ngadagoan, nyababkeun maranéhna nangtung.

Jeung saur Mantenna ka abdi, “He anak manusa, ngadeg dina suku maneh, sarta Kami baris nyarios ka maneh.” Jeung Roh asup ka jero abdi nalika Mantenna nyarios ka abdi, sarta ngadegkeun abdi dina suku abdi, nepi ka abdi ngadangu ka Anjeunna anu nyarios ka abdi. Ezeziel 2:1, 2.

Aranjeunna nangtung nalika maranéhna dihirupkeun deui.

Jeung jalma-jalma ti rupa-rupa bangsa, karuhun, basa, jeung nagara bakal nenjo mayit maranéhna salila tilu poé satengah, sarta moal ngidinan supaya mayit maranéhna dikurebkeun kana kuburan. Jeung jalma-jalma anu cicing di bumi bakal bungah ku sabab maranéhna, marigaul, sarta silih kirimkeun hadiah; lantaran dua nabi ieu geus nyiksa jalma-jalma anu cicing di bumi. Jeung sanggeus tilu poé satengah, Roh kahirupan ti Allah asup ka maranéhna, tuluy maranéhna nangtung dina sukuna; sarta kasieun anu kacida gedéna nimpah ka jalma-jalma anu nenjo maranéhna. Wahyu 11:9–11.

Dua léngkah dina nangtung, tuluy diangkat jadi panji, ogé digambarkeun ku Ézékiel dina pasal tilu puluh tujuh. Léngkah kahiji Ézékiel ngahijikeun bagian-bagian awak tina tulang-tulang paéh anu garing, anu aya di lebak kuciwa. Léngkah kadua Ézékiel nyaéta amanat ka opat angin, anu mangrupa amanat panyegelan, nyaéta amanat Islam.

Tuluy anjeunna ngandika ka kaula, “Eh anak manusa, naha tulang-tulang ieu bisa hirup?” Jeung kaula ngawaler, “Nun Gusti Allah, Gusti nu uninga.” Tuluy Anjeunna ngandika deui ka kaula, “Ngaramalkeunlah ka ieu tulang-tulang, sarta ucapkeun ka maranéhna, ‘Eh maraneh tulang-tulang garing, dengekeun firman PANGERAN. Kieu timbalan Gusti Allah ka ieu tulang-tulang: Tingali, Kami rek ngasupkeun napas ka maraneh, sarta maraneh baris hirup. Jeung Kami baris masangkeun urat-urat ka maraneh, ngagedékeun daging kana maraneh, nutupan maraneh ku kulit, sarta ngasupkeun napas ka maraneh, nepi ka maraneh hirup; sarta maraneh bakal nyaho yén Kami teh PANGERAN.’” Ku kituna kaula ngaramal sakumaha anu diparentahkeun ka kaula; jeung dina waktu kaula keur ngaramal, aya sora, jeung tingali, aya guncangan, sarta tulang-tulang teh silih ngadeukeutan, unggal tulang ka tulangna sorangan. Jeung waktu kaula nenjo, tingali, urat-urat jeung daging teh tumuwuh kana éta tulang-tulang, sarta kulit nutupan luhureunana; tapi can aya napas di maranehna. Tuluy Anjeunna ngandika ka kaula, “Ngaramalkeunlah ka angin, ngaramalkeunlah, eh anak manusa, sarta ucapkeun ka angin, ‘Kieu timbalan Gusti Allah: Geura datang ti opat jurusan angin, eh napas, sarta hembuskeun ka anu paeh dibunuh ieu, supaya maranehna hirup.’” Ku kituna kaula ngaramal sakumaha Anjeunna marentahkeun ka kaula, sarta napas asup ka maranehna, tuluy maranehna hirup, jeung nangtung dina suku-sukuna, jadi hiji pasukan anu kacida lobana. Yehezkiel 37:3–10.

Dina petikan Yesaya anu keur urang tinimbangan ayeuna, nalika Sang Panglipur sumping, maranéhna nangtung dina sukuna, tuluy diangkat ka hiji gunung anu luhur minangka panji, sarta ngawawarkeun “warta hadé” anu nyaéta hujan ahir, pekabaran malaikat katilu.

Nun Sion, nu mawa béja hadé, naék ka gunung anu luhur; nun Yerusalem, nu mawa béja hadé, tarikkeun sora maneh kalawan kakuatan; tarikkeun, ulah sieun; pok nyarita ka kota-kota Yuda, “Tingal Allah maranéh!” Tingal, Gusti PANGERAN bakal sumping kalawan panangan anu kuat, sarta panangan-Na bakal maréntah pikeun Anjeunna; tingal, ganjaran-Na aya sareng Anjeunna, sarta upah pagawéan-Na aya di payuneun-Na. Anjeunna bakal ngurus kawanan-Na saperti saurang pangangon; anak-anak domba bakal dikumpulkeun ku panangan-Na, sarta bakal digendong dina pangkonan-Na, jeung anu keur bunting bakal ditungtun kalayan lembut. Saha anu geus ngukur cai ku cekungan leungeunana, jeung ngukur langit ku jengkal, sarta ngumpulkeun lebu bumi kana hiji ukuran, jeung nimbang gunung-gunung ku timbangan, jeung pasir-pasir ku neraca? Saha anu geus nungtun Roh PANGERAN, atawa salaku panasehat-Na geus ngajarkeun ka Anjeunna? Ka saha Anjeunna nyuhunkeun piwuruk, sarta saha anu maparin pangajaran ka Anjeunna, sarta ngajarkeun ka Anjeunna jalan kaadilan, sarta ngajarkeun pangaweruh, sarta nembongkeun ka Anjeunna jalan pangarti? Tingal, bangsa-bangsa téh ibarat satetes cai tina ember, sarta diitung saperti lebu leutik dina timbangan; tingal, pulo-pulo diangkat-Na saperti hiji hal anu kacida leutikna. Jeung Libanon henteu cekap pikeun suluh, jeung sasatoanana henteu cekap pikeun kurban beuleuman. Sagala bangsa di payuneun-Na téh saperti euweuh nanaon; ku Anjeunna maranéhna diitung kirang ti euweuh, sarta kasia-siaan. Yesaya 40:9–17.

Jalma-jalma anu geus kaluar ti kuburna diangkat jadi panji, atawa sakumaha ku Yesaya ditepikeun, maranéhna dibawa ka “gunung anu luhur.” Gunung anu luhur éta nya éta panji, sarta éta ngagambarkeun jalma-jalma anu keur ngadagoan ka Gusti salila mangsa panundaan anu dimimitian ku kuciwa anu kahiji tanggal 18 Juli 2020.

Sarebu bakal lalumpatan ku hardik hiji jelema; ku hardik lima urang maraneh bakal lumpat, nepi ka maraneh kari siga tihang panji di puncak gunung, jeung siga bandéra dina pasir. Ku sabab éta PANGERAN bakal ngadagoan, supaya Mantenna maparin kurnia ka maraneh; ku sabab éta Mantenna bakal diangkat luhur, supaya Mantenna mikawelas ka maraneh; sabab PANGERAN téh Allah kaadilan; bagja sakur anu ngadagoan ka Mantenna. Yesaya 30:17, 18.

Dina Wahyu sabelas, panji éta diangkat ka sawarga.

Tuluy maranéhna ngadéngé hiji sora anu tarik ti sawarga, nyarios ka maranéhna, “Naék ka dieu.” Tuluy maranéhna naék ka sawarga dina hiji méga; sarta musuh-musuhna ningali maranéhna. Jeung dina jam éta kénéh aya lini anu gedé, sarta sapuluhna bagéan kota éta rubuh, jeung dina lini éta aya tujuh rébu jalma paéh; ari sesana kacida sieuneunana, tuluy muji kaagungan Allah nu di sawarga. Wahyu 11:12, 13.

Wahyu pasal sabelas netelakeun yen dua saksi eta diangkat ka sawarga dina jam anu sarua jeung lini. Lini anu dina sajarah baheula kagenepanana ku Revolusi Perancis, jadi perlambang tina digulingkeunana Amérika Sarikat dina hukum Minggu. Ku kituna, panji diangkat dina hukum Minggu, sarta panji eta tuluy ngumumkeun “warta hadé” ka sakuliah dunya.

Sakumna pangeusi di dunya, jeung maranéhanana nu cicing di bumi, tingal maranéh, nalika Anjeunna ngangkat hiji panji di gunung-gunung; jeung nalika Anjeunna niup tarompet, dangukeun maranéh. Yesaya 18:3.

Panji éta bakal nampilkeun “warta hadé” nalika “tarompet” ditiup. Amanat tarompet panungtungan dina Wahyu nyaéta tarompet katujuh, anu mangrupa musibat katilu, nyaéta Islam. Yesaya, Yohanes, jeung Yehezkiel sadayana keur nyarios ngeunaan poé-poé panungtungan, sarta maranéhna henteu kungsi silih bantah.

Segel Allah disimpenkeun ka umat Allah dina waktu hukum Minggu.

“Moal sahiji ogé di antara urang moal kungsi narima meterai Allah salila tabiat urang masih kénéh aya hiji titik atawa noda dina dirina. Ka urang dipasrahkeun pikeun ngalereskeun kakurangan-kakurangan dina tabiat urang, pikeun nyucikeun bait jiwa tina unggal rereged. Mangka hujan panungtungan bakal turun ka urang sakumaha hujan awal turun ka para murid dina Poé Pentakosta....”

“Naon anu maranéh lakukeun, dulur-dulur, dina padamelan agung persiapan ieu? Jalma-jalma anu ngahijikeun diri jeung dunya keur narima wangun dunya sarta nyiapkeun diri pikeun tanda sato galak. Ari jalma-jalma anu teu percaya ka diri sorangan, anu ngarendahkeun diri di payuneun Allah sarta nyucikeun jiwana ku nurut kana bebeneran, maranéhna ieu keur narima wangun sawarga sarta nyiapkeun diri pikeun meterai Allah dina tarangna. Nalika kaputusan éta diumumkeun sarta cap éta dipasihkeun, tabiat maranéhna bakal tetep murni jeung tanpa cacad salalawasna.” Testimonies, jilid 5, 214–216.

Sanajan putusan éta dipatrikeun dina hukum Minggu, jalma-jalma anu narima meterai kudu miboga tabiat anu geus disadiakeun pikeun meterai saméméh hukum Minggu, sabab hukum Minggu téh mangrupa krisis anu ku sakabéh krisis dina firman Allah dituduhkeun ka hareup. Eta téh “krisis”, atawa “sasambat”, dina tengah peuting dina pasemon sapuluh parawan.

“Watek katingali ku hiji krisis. Nalika sora anu daria diproklamasikeun dina tengah peuting, ‘Lah, pangantén lalaki datang; geura arindit maranggihan anjeunna,’ para parawan anu keur saré hudang tina saréna, sarta katingali saha anu geus nyieun pamasangan pikeun éta kajadian. Duanana golongan katarajang ku kaayaan anu teu disangka-sangka, tapi anu saurang geus siap pikeun kaayaan darurat, sedengkeun anu saurang deui kapanggih teu boga pamasangan. Watek katingali ku kaayaan. Kaayaan darurat ngaluarkeun logam sajati tina watek. Hiji musibah anu ngadadak jeung teu disangka-sangka, kahilangan ku maot, atawa krisis, hiji panyakit atawa kasangsaraan anu datang teu kahaja, hiji hal anu mawa jiwa nyanghareupan pati pageuh-pageuh, bakal ngaluarkeun sajatina jero watek. Bakal kanyahoan naha aya atawa henteu iman anu sajati kana jangji-jangji tina firman Allah. Bakal kanyahoan naha jiwa diteguhkeun ku rahmat, naha aya minyak dina bejana babarengan jeung palita.”

“Masa pangudagan datang ka sakumna jalma. Kumaha urang ngalalakon dina kaayaan diuji jeung dipaparin bukti ku Allah? Naha lampu urang pareum? atawa naha urang tetep ngajaga sangkan éta terus hurung? Naha urang geus sayaga pikeun unggal kaayaan darurat ku ayana patalina urang jeung Anjeunna anu pinuh ku kurnia jeung kayaktian? Lima parawan anu

wijaksana teu bisa maparin tabiatna ka lima parawan anu bodo. Tabiat kudu diwujudkeun ku urang masing-masing.” Review and Herald, 17 Oktober 1895.

Para parawan wijaksana peryogi minyak éta saméméh sora pangingetna dikumandangken, margi nalika krisis tengah wengi sumping, geus kasép pikeun ngala minyak éta.

“Aya roh kasapekeun, roh perang jeung pertumpahan getih, sarta roh éta baris beuki nambahan nepi ka pisan ahir jaman. Pas umat Allah geus diségél dina tarangna,—lain ku segel atawa tanda naon waé anu katingali, tapi ku mantepna kana bebeneran, boh dina akal boh dina rohani, nepi ka maranéhna teu bisa digoyahkeun,—pas umat Allah geus diségél jeung disiapkeun pikeun goncangan, éta bakal datang. Enya, éta geus mimiti ti ayeuna kénéh; hukuman-hukuman Allah ayeuna geus tumiba kana ieu nagri, pikeun méré pangéling ka urang, supaya urang terang kana naon anu baris datang.” Manuscript Releases, volume 1, 249.

Meterai Allah téh mangrupa netep dina bebeneran, boh sacara intelektual boh sacara rohani. Eta meterai teu bisa katenjo, tapi panji bakal katenjo, sabab eta hiji-hijina jalan supaya dunya bisa dipapatahan. Ku sabab kitu, aya hiji mangsa nalika meterai teu bisa katenjo, anu tuluy disusul ku hukum Minggu, nalika meterai kudu katenjo.

“Padamelan Roh Suci nyaéta ngayakinkeun dunya ngeunaan dosa, ngeunaan kabeneran, jeung ngeunaan pangadilan. Dunya ngan bisa dipapatahan ku cara ningali jalma-jalma anu percaya kana bebeneran disucikeun ku bebeneran, ngalakonan dumasar kana asas-asas anu luhur jeung suci, bari némbongkeun kalayan écés tur mulya garis pamisah antara jalma-jalma anu ngajaga parentah-parentah Allah, jeung jalma-jalma anu nginjak-injak éta parentah ku sukuna. Pangudusan ku Roh nandakeun bédana antara jalma-jalma anu miboga meterai Allah, jeung jalma-jalma anu ngajaga poé reureuh palsu. Nalika mangsa pangajaran datang, bakal écés katémbong naon anu dimaksud ku tanda sato galak téh. Éta nyaéta miara poé Minggu. Jalma-jalma anu sanggeus ngadéngé bebeneran, tetep nganggap poé ieu suci, nyangking cap ti manusa dosa, anu nyangka rék ngarobah waktu jeung hukum-hukum.” Bible Training School, 1 Désémber 1903.

Meterai anu kudu kahontal saméméh hukum Minggu téh nyaéta kamekaran sampurna tina tabiat Kristus, sarta éta henteu katingali, iwal ku para malaikat. Ari meterai anu katingali dina waktu hukum Minggu nyaéta jalma-jalma anu ngajaga Sabat poé katujuh, sabab éta téh meterai, atawa tanda, umat Allah.

Nyaritakeun deui ka urang Israil, kieu saurna: Satemenna, poe-poe Sabat Kami kudu ku maraneh dijaga; sabab eta teh jadi tanda antara Kami jeung maraneh turun-temurun, sangkan maraneh nyaho yen Kami teh PANGERAN anu nyucikeun maraneh. Exodus 31:13.

Panyegelan saratus opat puluh opat rébu dimimitian dina 18 Juli 2020, sarta kudu diréngsékeun saméméh hukum Minggu.

Sakabeh pangeusi dunya jeung anu cicing di bumi, tingal maraneh, nalika Mantenna ngangkat hiji panji di pagunungan; jeung nalika Mantenna niup tarompet, dengekeun maraneh. Yesaya 18:3.

Tujuh guludug anu ayeuna geus dibuka segelna, nunjukkeun yén sajarah jalma saratus opat puluh opat rébu téh mangrupa pagawean ngumumkeun hiji amanat anu ditempatkeun dina kontéks peringatan tarompét tina cilaka katilu. Tarompét Islam dina nubuat Alkitab nyaéta anu ditiupkeun ku panji anu diangkat kaluar ti kuburan.

Opat waymark tina unggal garis reformasi, anu saluyu jeung opat waymark dina sajarah taun 1840 nepi ka 1844, netepkeun yén unggal tina opat léngkah dina unggal garis reformasi salawasna miboga téma anu sarua. Waymark kahiji dina sajarah saratus opat puluh opat rébu, anu diwakilan ku 1840 nepi ka 1844, nyaéta pangkuatan pesen dina 11 Séptémber 2001. Waymark éta nyaéta Islam. Waymark kadua dina sajarah paralél pikeun saratus opat puluh opat rébu nyaéta kuciwa tanggal 18 Juli 2020. Waymark éta nyaéta hiji ramalan ngeunaan Islam anu geus diruksak ku panerapan waktu. Waymark katilu, anu nandaan Midnite Cry, nyaéta hiji koréksi kana ramalan Islam anu gagal. Koréksi éta ngagambarkeun panolakan kana panerapan waktu. Waymark kaopat nyaéta hukum Minggu, tempat panji anu diangkat ditiupkeun kana tarompét katujuh, anu mangrupa cilaka katilu, anu nyaéta Islam.

Yesaya pasal opat puluh nangtukeun titik awal pikeun dua puluh genep pasal saterusna. Titik awal éta ayana dina kitab Wahyu pasalABELAS, nalika dua nabi anu nyiksa jalma-jalma dihirupkeun deui. Nu Ngahibur ngahirupkeun deui maranéhna sarta nangtungkeun maranéhna, tuluy sanggeus éta maranéhna diangkat ka sawarga. Yesaya nangtukeun utusan Elias minangka sora anu ngajerit di padang gurun. Utusan éta tuluy nanya naon pesenna kudu jadi, sarta ka anjeunna dibéjakeun dina perlambang kenabian, yén talatah Islam téh hiji panggero tarompet minangka pangéling-ngéling anu diproklamasikeun ku panji. Sanajan kitu, hiji-hijina jalan supaya Islam bisa ditepikeun minangka tarompet pangéling-ngéling dina poé-poé panungtungan nyaéta ku ngaidentifikasi Islam jaman baheula. Mimiti Islam sakumaha dipikaharti ku kaum Millerit, jeung sakumaha digambarkeun sacara écés dina dua bagan suci Habakuk, kudu dipaké pikeun ngaidentifikasi Islam tina cilaka katilu.

Abdi aya dina Roh dina poé Gusti, sarta ngadéngé di tukangeun abdi sora anu tarik, saperti sora tarompét. Wahyu 1:10.

Dina Wahyu, Yohanes ngadangu sora tarompet di tukangeunna, sarta Yohanes ngawakilan saratus opat puluh opat rébu anu ngadangu hiji sora ti mangsa baheula. Sora di tukangeun Yohanes, nyaéta anu ngawakilan sora tarompet ti mangsa baheula, nya éta pamahaman para panaratas yén tarompet-tarompet éta mangrupa pangadilan Allah ngalawan ibadah poé Minggu. Opat tarompet anu kahiji ditibankeun ka Roma kahir minangka tanggapan kana hukum Minggu anu kahiji anu disahkeun ku Konstantinus dina taun 321. Tarompet anu kalima jeung kagenep, anu mangrupa cilaka kahiji jeung kadua, ngawakilan pangadilan-pangadilan Allah ngalawan Roma kapausan sanggeus éta ogé ngaluarkeun hukum Minggu dina Konsili Orléans dina taun 538. Cilaka anu katilu ti Islam datang nalika hukum Minggu disahkeun di Amérika Sarikat. Saterusna panji diangkat tur nangtukeun kalungguhan nubuat Islam, dumasar kana kalungguhan awal Islam.

Pesen anu diproklamasikeun ku panji éta ngan bisa diteguhkeun lamun éta pesen ditempatkeun dina kontéks Alpha jeung Omega. Sanggeus bubuka ieu dina Yesaya pasal opat puluh,

pangagungan Alkitabiah anu pangkuatna jeung panglangsungna ngeunaan Allah salaku Alpha jeung Omega dipidangkeun dina sababaraha pasal anu padeukeut. Pasal-pasal éta mangrupa gambaran Yesaya ngeunaan Wahyu Yesus Kristus anu “dipasihkeun ku Allah ka” Yesus, “pikeun némbongkeun ka hamba-hamba-Na perkara-perkara anu kudu geura kajadian; sarta ku malaikat-Na Anjeunna ngutus jeung méré tanda-tandana ka hamba-Na, Yohanes,” anu nyeratna “dina hiji kitab, sarta” ngirimkeunana “ka tujuh jamaah.”

Urang bakal ngémutan pasal-pasal Yesaya di handap ieu dina artikel salajengna.

Bagja jalma anu maca, jeung jalma-jalma anu ngadéngé kecap-kecap ieu nubuat, sarta ngajaga hal-hal anu ditulis di jerona; sabab waktuna geus caket. Wahyu 1:3.